62-9/3/73

Chicago la 27 Februarie 1973

Iubite Badie,

Va multumesc pentru oboseala luata cu ultimele randuri ce mi-ati scris.

Dupa cum vedeti m-apuc sa va scriu iarasi. Motivul este simplu. Cred ca am noutati, vrednice de anuntat, cari limpezesc apele, tulburi pentru noi, in jurul testamentului politic al lui Vasile Posteuca. Iar limpezirea ne spune ca, testamentul n-a fost scris de el.

Dupa indrumarea Dtra, la sfarsitul saptamanii trecute, am primit de la Emil Marcusiu o copie dupa acest testament. Natural ca, m-am repezit ca sa-l cetesc cu o mare curiozitate. L-am cetit, l-am recitit, si oarecum, in chip direct si scurt, am ajuns sa vad ca, putinul scris in testament se refera la o lume amorfa, a carei viata, sau moarte, depinde in chip absolut de statura a doua puncte principale. In primul rand, de marile calitati, cuprinse si descrise, intr-un autoportret al testatorului. Iar in al doilea rand, de un extra grandios portret al lui H.S., care infatiseaza o linie de trasaturi si de insusiri supralegionare, iar acestea suna asa: dupa moartea Capitanului, Legiunea a avut o solutie usoara, fiindca a fost binecuvantata cu Horia Sima. Dar in afara de H.S. Legiunea nu mai poate avea nici o solutie.

Cu sufletul agitat, pe chestia celor descoperite in testament, m-am gandit la Dtra, si m-am apucat sa va scriu. Am inceput cu o analiza minutioasa si, m-am oprit la primul ei pas. Caci am ramas pironit la urmatoarele cuvinte din testament: "Ma cutremur la gandul că veti ramane fara darzenia atitudinilor mele, fara condeiul meu transformat in bisturiu si fara prezenta mea neostenita dealungul anilor de incercate lupte. ..."

M-am gandit si gandit, cum Vasile Posteuca, care a vorbit atat de mult de Dumnezeu, a putut sa scrie asa ceva. Pe alt drum, pe varful gandurilor mi-a aparut zicala ca "lauda de sine nu miroase bine".

Si de fapt, cuvintele citate, cari cuprind un sfidator accent al pacatului trufiei, au inceput sa miroase din toate partile. Am vrut sa lamuresc enigma lor dar n-am putut, si asa am parasit scrisoarea. Aceasta a fost Sambata dupa amiazi.

Duminica am fost la biserica, iar spre seara am invitat-o pe Doina Posteuca-Vircol la o mica plimbare, si apoi la o gustare intr-un restaurant, urmata de o lunga seara de discutii, in termeni foarte amicali. De abia dupa miezul noptii am ajuns sa vorbim si de testament. I-am spus ca pentru mine, si multi legionari, testamentul politic al tatalui ei a aparut ca o bomba. Si ca, personal, ma gasesc in pozitia, extraordinar de dificila, de a lamuri enigmele din jurul acestei bombe. I-am povestit, chiar, cum am inceput, pana unde am ajuns, si cum am parasit, o scrisoare.

M-a ascultat si, intr-un chip foarte simplu si candid, mi-a spus: " Dle Barsan, e posibil ca Dtra, care ati fost asa de apropiat de tata, sa nu va dati seama ca testamentul, despre care vorbiti, nu a fost scris de tata ?"

Mi-am dat toata silinta ca sa-mi maschez simtirea provocata de ceeace,in chip placut,am auzit.Si i-am replicat :"Draga Doina,fi te rog sigura ca,in chip teoretic vorbind,imi dau seama ca testamentul nu-i poate apartine tatalui Dtale.Insa, pe de alta parte,sunt in cautarea unei urme pozitive,pe care ma sbat s-o descoper si nu pot.Te rog,in chip insistent,sa-mi dai un ajutor in aceasta privinta.-Mi-a raspuns cu multa retinere:

"Imi pare rau ca sunt lucruri despre cari n-am voie sa vorbesc".Apoi,m-a intrebat daca poate conta pe confidenta mea. Am asigurat-o ca da.Si cu o teama ,si aparenta lupta cu ea insasi,mi-a istorisit,in cateva cuvinte,cum in casa familiara din Mankato,a dat peste o bucata de hartie pe care a cetit-o, iar la sfarsitul cetitului a avut ,sub semnul unei aflari si mirari,esirea:"Mama ,testamentul politic n-a fost scris de tata".-Iar Zamfira i-a spus:"tu esti intr-adevar teribila." (In sensul ca si-ar baga nasul,descopera,si vrea sa stie totul) M-a rugat s-o iert ca nu-mi poate spune ce a vorbit mai departe cu mama-sa,in aceasta privinta,precum,cine a scris si ce anume a fost scris pe bucata de hartie. A tinut ,insa,sa sfarseasca aceasta discutie cu doua lucruri clare si accentuate. Mai intaiu afirmatia :"Dle Barsan,te rog sa ma crezi,pe cuvant de onoare,ca testamentul politic n-a fost scris de tatăl meu" Apoi a urmat explicatia "Testamentul politic a fost facut si scris de alta persoana,si in ziua datei de pe el,a fost cetit in fata tatei.Iar tata,in circumstantele in care s-a aflat ~~atunci~~ atunci,n-a putut face nimic altceva decat sa-l semneze" A tinut sa-mi mai atraga atentia,ceeace de fapt eu stiam,ca in zilele acelea tatal ei era,in chip absolut,incapabil de a mai putea scrie un testament.

Si asa s-a terminat convorbirea specificata cu Doina Posteuca-Vârcol.Dupa incheiere mi-a mai cerut ,incaodata,ca sa nu insist sa-mi spuna cine anume a scris testamentul,pentru ca are obligatii familiare de a tacea asupra acestui lucrul I-am multumit pentru increderea si lamuririle date.Si i-am facut cunoscut ca ceece nu mi-a spus ea,respective cine a scris testamentul,pot complecta cu ceva ce am aflat,indirect,de la mama ei,si in chipul acesta cred ca nu gresesc daca socotesc ca am un tablou complect ,in chip corect.-

A fost curioasa sa afle la ce anume m-am referit.Si i-am povestit,ceeace tin sa va povestesc si Dtra.

Testamentul a aparut la Madrid,si a inceput sa circule in Europa,iar noi cei de aici,de la locul unde s-o facut testamentul,natural noi cei nesimisti,in timp ce-am stiut de el nu l-am putut avea.In timp ce Zamfira a fost la Chicago,intr-o vizita de aproape doua saptamani,intr-o vizita ce i-am facut i-am spus." Draga Zamfira,se vorbeste ,in multe parti,de testamentul politic al lui Vasile.I-l are Domnul Iasinschi,si altii din Europa.Ma intreaba lumea de aici despre acest testament si imi este cam penibil ca nu-l pot avea de la fata locului. Te rog fi atat de buna si da-mi o copie dupa el."Zamfira mi-a raspuns textual "Draga Eugen,vreau sati-l dau cu toata dragostea,insa nu-l am nici eu.Fiindca,de cand s-a facut testamentul, Ion Halmaghi mi-a promis ca-mi trimite si mie o copie,pe care nu mi-a mai trimis-o pana azi."La auzul numelui,Doina a ras. In orice caz,dupa parerea si concluziile mele,Ion Halmaghii este acela care a scris testamentul.Singurul dubiu pe care il pot avea este,daca a fost scris de Halmaghi sau a primit

ciorna de la Madrid.Oricum,Ion Halmaghi a fost instrumentul si fabricantul,fie ca a folosit materia prima proprie ori ca a fost aprovizionat cu ea din alta parte.In afara de el,atcia, n-a avut cine sa-l fabrice.Alecu Rachmistriuc,cu toate diplomele lui,nu este in stare sa compuna asa ceva.Ion Simicin si Chirila Ciuntu la fel.Rosu si Mihaescu au fost tinuti la distanta de Posteuca si,in chip sigur,nu pot avea nici un ametec.DE altfel se pare ca ei sunt in cea mai scazuta favoare la H.S.De fapt,cand m-am intalnit cu Tavi,la inmormantarea lui Posteuca,a venit si m-a imbratisat.Am fost bucuros de aceasta manifestare frateasca,insa,totodata m-am gandit ca ce o fi insemnand.-Ma intorc la ideia principala.

Iubite Badie,confidenta cu care m-am legat fata de Doina v-o incredintez numai Dtra si lui Victor.

Nu am deloc de gand sa va dau sfaturi.Dar cu permisiunea Dtra Dtra,imi permit sa vin cu sugestia ca ,daca este cazul sa se atace testamentul politic al lui Vasile Posteuca,asa dupa cum Nicu Seitan mi-a vorbit,ca trebuie sa se faca acest lucru, atunci trebuie schimbat macazul,cu tinta indreptata in contra fabricantilor de testamente,cari sub etalarea unor splendide principii de substanta si conduita legionara,sunt,pur si simplu,niste excroci de cea mai ordinara speta.Pentru ca nu se poate face uz de informatiile mele,ma gandesc ca s-ar putea pune punctul pe i in chip indirect,si anume spunandu-se ca,cine doreste sa aiba informatii mai detailate ar fi cazul sa se adreseze Dlui Ion Halmaghi.

Zamfira,Doru,si micul copil,sunt in Mankata.Doina a venit, de o saptamana,in Chicago cu doua intentii :sa-si schimbe statutul de vizitatoare in acela de resedinta permanenta,si de asa gasi ceva de lucru si a ramane aici.Nu mai sta ca mai inainte la Mircea Ronnett,ci la fratele Bulumete,adica in aceesi cladire cu mine.In fond,si ea si mama-sa,isi dau seama de valoarea reala a oamenilor.Dar cu toate acestea,desprinderea lor de Alecu Rachmistriuc va fi un proces mai incet,pentru ca asa le obliga anumite chestiuni,mai vechi sau curente,cari sunt intre ele si Alecu.Legatura nu este dragostea,ci interesul si teama.

Cred ca in penultima scrisoare,v-am povestit de o infruntare mojiceasca,si furtunoasa,cu care Alecu Rachmistriuc m-a luat in primire,in casa fratelui lui si de fata cu Zamfira, la o zi dupa intoarcerea din Spania.Cu aceea ocazie a spus ca, aduce din Spania marea noutate ca la Bucuresti s-ar fi constituit ,cu stirea si binecuvantarea lui Ceausescu,un comandament legionar, si ca(dupa vorbele lui)comitetul din Erding nu este altceva decat un brat al acelui comandament legionar.A mai spus ca legionarii vor afla mai multe noutati in aceasta privinta.

Am avut de gand,inca de atunci,sa va anunt despre acest lucru,insa in ingramadirea atator lucruri despre cari v-am scris,am scapat din vedere.

Emil Marcusiu si George Balasu m-au anuntat ca au primit ultimul volum al lui Ion Carja,scos in editura simista.Eu inca nu l-am vazut.Pe langa comentarii,in legatura cu cele tetite, George Balasu mai scrie :"Stiu precis ca a fost nevoie de trei drumuri si corecturi,ca Sima sa-si dea permisiunea ca volumul

sa fie publicat.Absolut tot ceeace a fost compromitator pentru el a trebuit sa fie scos".

De la primirea randurilor Dtra si pana acuma,n-am mai avut ocazie sa vorbesc cu Tokea pe chestiunea doctoratelor lui Alecu Ronnett.Imi este,insa,clar ca ceeace el vrea sa spuna este faptul ca Alecu s-a prezentat la examene in uniforma militara a armatei de ocupatie,intr-un timp de vraiste in universitatile germane.

Ma intrebati ca cine este prof.Dr.Vasile Barsan, de ce Vasile Posteuca s-a plans de el,si ca de ce in legatura cu aceste plangeri vorbea ,mereu,de"Barsanii".

In nici un caz,aceasta pluralizare nu m-a inclus si pe mine.Daca analizati felul de a vorbi al lui Vasile Posteuca veti putea constata,foarte usor,ca in multe cazuri atunci cand el se afla in dispute cu cineva,indiferent de motive,ii pluraliza numele si facea din pluralizare un fel de notiune de combatut,Asa de pilda : ne mananca Ceausestii,ne mananca Uscatestii,.....iar de abia mai in ultimul timp,am fost mirat sa gasesc in scrisori,ce mi-a trimis,aluzii si expresii asemanatoare cari s-au referit la oameni la cari nu m-am putut astepta.Ma avertiza ca este bine sa ne pastram curatenia si sa nu ne lasam mancati de "Popaciuuici "..... si in alt rand de "Seitani". Bine inteles ca nu i-am spus lui Nicu Seitan nimic despre acest lucru.Fiindca eate o fire care nu poate primi cu calm nici cele bune si nici cele rele.

Prof.Dr.Vasile Barsan este un fel de var al meu de o spita mai indepartata.Sa nascut in America,si in anii de dupa primul razboi mondial s-a intors cu mama-sa.Cand a fost la liceu mama lui mi-l-a dat oarecum in grija ca sa-l indrum si supraveghez.Inca de atunci a fost o fire ,mai mult sau mai putin, necontrolabila din partea nimanui.A terminat,mai cu necaz, liceul,si prin 1940 s-a inscris la litere la Bucuresti.Cand in 1941 am ajuns in Germania,am ramas mirat sa aud ca in timpul rebeliunii a fost arestat cu Cataif Popescu,si de fapt a ajuns la Aiud.Nu era legionar,pentru ca eu i-am interzis sa se incadreze din cauza lipsei de disciplina,insa ii placea sa traiasca in lumea legionara.

Dupa razboi s-a repatriat in America,ca cetatean american A trait multi ani la East-Chicago,unde din cand in cand a mai si lucrat.Pasiunea numarul unu a vietii lui a fost cantecul si petrecerea.Tot ca un fel de cantec,a luat un curs de limba franceza si germana,la o universitate din Chicago,si cu o diploma de absolvire a acestor cursuri a luat un post de profesor de limbile franceza si germana(specialitate cu criza de personal didactic),in grad de instructor,la o universitate din Illinois.Si dupa vreo doi ani,de aici,s-a mutat la o mica si redusa universitate,in desvoltare,si anume la Mankata. In timpul anilor ,de mai inainte,s-a intalnit si cunoscut cu Vasile Posteuca la cantec si petrecere.Unul cu vocea si altul cu fluerul.Au cooperat la Cartea de Cantece scoasa de Vasile Posteuca ,si asa s-au legat unul de altul,in principal pe baza traditiilor si folclorului popular.

Cand la Mankato s-a mai creeat un post la sectia de franceza si germana,cei doi Vasili ,buni prieteni,s-au pus in legatura,si asa s-a intamplat ca Vasile Posteuca a parasit Canada si s-a mutat la Mankato.Partea comica a noului situatii a fost ca Vasile Posteuca,bine si temeinic pregatit in profe-

sorat era subalternul lui Vasile Barsan, care desi de la natura destept, a ajuns Profesor pe linia tupeului si a unui de invatatura. Era deci inevitabil ca intr-o zi sa se intample ciocnirea. Pe parcurs Vasile Posteuca astepta o avansare, de la instructor la profesor asociat, si de la profesor asociat la profesor plin. Se vede ca avansarile depindeu in mare masura, de Vasile Barsan, caruia cu siguranta ca ii era teama ca intr-o buna zi Posteuca il va scoate din pita, ori subordona.

A inceput un conflict mut, care a rupt legaturile dintre ei. La inceput Vasile Posteuca l-a acuzat ca-i tampit. Pe urma ca-i mason.

Pe chestia acestui conflict, am fost de cateva ori rugat de Vasile Posteuca ca sa intervin si sa fac ceva ca el nu mai poate trai acolo. I-am spus ca voi incerca, insa nu cred ca-i pot fi de ajutor, fiindca cu Vasile Barsan niciodata n-am putut reusi absolut nimica.

In realitate, cu Vasile Barsan n-am avut nici o cearta in viata. Dar totdeauna m-a ocolit fiindca stie ca sunt cam riguros cu slabiciunile lui. Firea lui este asa : ii spun, de una si de alta, si are atitudinea omului cel mai supus din lume. Se poate si jura ca asa face, insa odata esit pe usa toate acestea nu mai conteaza.

L-am intrebat ca ce are cu Vasile Posteuca, si mi-a spus ca nu are absolut nimica. De fapt, fata de mine, sau intre oameni, n-am auzit, niciodata, ca sa-l vorbeasca de rau, ori sa-l critice cumva pe Vasile Posteuca. De aceea reluarea raporturilor dintre ei, era o chestiune care, in fond, depindea de Vasile Posteuca. Si, in ultimul timp, le-au reluat.

Vasile Barsan si-a luat doctoratul, in limba franceza, la universitatea unde in acelasi timp a fost profesor.

Cred ca v-am vorbit despre acest capitol cu o extensiune mai mare decat am avut de gand.

Esind din campul chestiunilor politice, tin sa-i transmit Stimatei Doamne Iasinschi respectuoase sarutari de mani si sincere dorinti de sanatate, cu care, dupa cum am auzit, nu se afla bine.

Iar Dtra, iubite Badie, pe langa dragostea si respectul ce va port, salutul idealurilor noastre

Traiasca Legiunea si Capitanul

E. Barsan